

9 12/13

114 12/13

Kammarherre James Dickson

har några år, om också i litet format, varit en blamage för den svenska riksdagen. Dels genom sin ambition att spela pajas — med höjdpunkten i de bekanta snokföreläsningarna — och genom sina förnumstigt föraktfulla uttalanden om demokrati och folkvilja. Dels genom att hans lustigheter ofta framkallat munterhet, vilket

uppenbarligen mindre beror på att hr Dickson är rolig än på att riksdagen har tråkigt.

Hr Dicksons framträdande inför de Engdahlska ungsvenskarna (en av de två eller tre nazistsektorer som lever kvar i Sverige) tyder emellertid på att han tar sig själv på allvar och att han hos antidemokraternas högerflygel finner förstående och likasinnade lyssnare. Förbindelser mellan höger och nazism har ständigt funnits, men

till den svenska högerns förtjänst måste sägas att de särskilt efter 1939 varit obetydliga och att partiets ledande män helt tagit avstånd — högern har varit mindre komprometterad av halvnazism än socialdemokraterna av halvkommunism. Då herrarna Engdahl och Dickson betygar sin ömsesidiga beundran blir reaktionen därför inte bara olust

utan också förvåning. Skall högern försvara hr Dickson eller ge honom en uppsträckning eller skall saken så långt som möjligt tystas ned?

På Dagens Nyheters förfrågningar i saken faller kammarherre Dickson tillbaka på en blandning av överlägsenhet och gemytlighet. Han har velat vara farbroderlig, han beundrar hr Engdahl som människa, han uppträder gärna också på kommunistiska möten. Detta prat kan inte dölja att hr Dickson instämt i hr Engdahls nazistiska jargong och med all rätt förevisas som en tillgång av den nysvenska rörelsen. Nu är säkert hr Engdahl ofarlig — vilket alls inte var fallet under kriget —, och hr Dicksons tjänstvillighet blir därför reellt betydelselös. Den kombination av narraktighet och fanatism som det debuterande paret företer blir emellertid inte mindre motbjudande därför att någon publikframgång efter Hitlers fall inte kan påräknas.

Hr Carl Albert Anderson

svarar undvikande på frågor varför Stockholms socialdemokrater följt det kommunistiska förslaget att inbjuda kominformkonferensen till mottagning i Stockholms stadshus. Han förklarar sig inte närmare ha reda på konferensens beskaffenhet; att inbjuda medlemmarna till Stadshuset är "att iakta vanlig internationell hövlighet", och att vägra en inbjudan hade varit "ett klart politiskt ställningstagande".

I fråga om konferensens karaktär borde hr Anderson ha kunnat få erforderliga uppgifter genom sitt eget partis organ. "Det är ingen överdrift om man betecknar aktionen som politisk propaganda, och därmed är sammankomsten som fredskonferens betraktad ett bedrägeri" heter det i Västmanlands Folkblad; konferensens syfte är "att dölja kominformerade överläggningar på svensk mark och att neutralisera det stigande intresset för Sovjetunionens och de övriga kommunistländernas gigantiska krigsberedelser".

Hr Andersons motivering är genomskinligt ohållbar och följaktligen bedräglig. Ingen har förut hävdad att varje samling människor som kallar sig en internationell konferens måste få välkomsthälsning och förtäring i Stadshuset. Skulle det falla någon in att rikta en sådan inbjudan till låt oss säga en grupp fascister eller nazister som träffades för överläggning i Stockholm? Naturligtvis inte. Att Stockholms stadsfullmäktiges ordförande vägar anföra ett sådant argument förklaras genom en blandning av slarv och förakt för den publik till vilken han talar.

Det andra ledet i motiveringen — att vägran att inbjuda vore "ett klart politiskt ställningstagande" — är därmed redan vederlagt. Men låt oss förutsätta att hr Anderson verkligen anser detta, att hans hållning är ett uttryck för fruktan att ta politisk ställning. Då innebär synpunkten att stadsfullmäktiges ordförande inte vill ta avstånd från vad som i den nyss citerade tidningen betecknas som ett bedrägeri, en kominformaktion under fredsintrössets mask. Hr Anderson vill inte ta klar ställning mot kommunismen. Hans position blir därmed blott än mer komprometterande.

Beslutet att hålla fest för kominformfolket förblir i sin obetydlighet ett skandalöst uttryck för det förhållande som varje undvikande manöver gör än tydligare: att huvudstaden regeras av en allians mellan socialdemokrater och kommunister. Parterna grälar ibland, men den intima förbindelsen består — mellan det parti som säger sig avsky diktaturen och det parti som förhållar den.